

højest besynderligt ud fra Flertallets Standpunkt, hvis det er det samme som i Fjor, at hævde, at vi skulle mildne Straffen for Ejendomsforbrydelser og skærpe den for Voldsforseelser.

Jeg skal fremhæve nogle faa Tal fra de sidste Aars Statistik. Efter Politidirektørens sidste Aarsberetning, den for 1903, blev der for Voldsforbrydelser i København sigtet: i 1897 — det første Aar, den Rumpske Bøllelov gjaldt — 387, i 1903 233, der var altsaa en stærk Nedgang i disse Aar. Nu er sigtet ikke det samme som dømt, og jeg skal da oplyse, hvor mange der ere dømt i København af Kriminalretten for Voldsforbrydelser. I 1897 blev der dømt 74, i 1898: 99, i 1899: 62, i 1900: 72, i 1901: 64, i 1902: 42 og i 1903: 38. Der har altsaa i disse Aar fra 1897 til 1903 været en paafaldende stærk Nedgang i Antallet af dømt for Voldsforseelse. Det samme gælder for deres Vedkommende, som ere dømt ved Politiretten for ganske ubetydelige Forseelser. Der er her en Nedgang fra 27 i 1900 til slet ingen i 1903. Det er jo en væsentlig Nedgang.

Det viser sig, at netop Aaret 1903, det sidste Aar, for hvilket der foreligger Indberetning, er et Aar, hvori der er dømt ved Kriminalretten det færreste Antal, der overhovedet er dømt. Men paa Forhaand havde jeg ventet, at det maatte være et Aar, hvor Voldsforseelsernes Antal ligefrem var svulmet op, thi i Slutningen af 1903 rejste der sig en sand Bølleepidemi i København. Det var netop paa det Tidspunkt, da Justitsministeren forberedte og forelagde sit Lovforslag i det andet Ting. Der gik paa en Gang en Bølleepidemi gennem Landet og over København. Men der var rigtignok det ved Bevægelsen, at den nærmest viste sig i det justitsministerielle Organ, „Dannebrog“s Spalter. Ude i Livet var den ikke stærk. Der var et paafaldende Sammenhæng mellem Forslagets Forelæggelse og „Dannebrog“s Spalters Svømmen over af Voldsforseelser, Bøllestreger og Optøjer i København. Jeg antog, at Sammenhængen var tilfældig, og hvis den var tilfældig, og hvis disse Meddelelser vare rigtige, maatte det jo vise sig i Politidirektørens Statistik. Saa maatte dette Aar 1903, hvis sidste Kvartal udmærkede sig ved Bølleepidemien, vise en overordentlig Mængde Voldsforseelser, men lige det modsatte var Tilfældet. I dette Aar møder man med det laveste Antal Voldsforseelser. Disse Bøller have altsaa været Fantasi-bøller. De have

ingen andre Steder hjemme end i det justitsministerielle Organs og visse andre Blades Spalter, hvor de skulle lave Stemning for Pryglestraffens Gennemførelse. Ude i Livet fandtes de ikke, der vare de i Aftagende. I 1898 vare her i København 3,62 pCt. af Forbrydelserne Voldsforseelser og i 1903 kun 2,46, altsaa ogsaa Procenten viser en meget betydelig Nedgang. Voldsforbrydelserne ere en ganske ubetydelig Procentbrøk overfor de andre Forseelser.

Nu kunde man maaske sige: Det er kun i København, hvor Socialismen er saa gammel, og hvor Socialdemokratiet har gjort sin Gerning og Kulturen højere — det er et agrarfjendtligt og et byvenligt Standpunkt, som ikke er mit; jeg skal straks komme tilbage til det —, at der er sket den stærke Nedgang paa dette Omraade, men ude paa Landet gælder det ikke. Men jeg vil berolige disse Byvenner og Antiagrarer med, at der er aldeles ingen Grund her til at fremhæve Hovedstaden paa Landets Bekostning. Denne Lov, tror jeg, vil vise sig at være overflødig ikke alene i Hovedstaden, men ogsaa paa Landet, hvor Landbefolkningen staa saa højt i Kultur, at den heller ikke behøver Legemstraffens Indførelse. Af det sidste statistiske Tabelværk for Strafferetsplejen, det for 1897—1900, viser det sig, at Straf for Overtrædelser af §§ 200—207 anvendes i stadig aftagende Grad. I 1897 straffedes efter disse Paragraffer for hele Landets Vedkommende 457, men i 1900 kun 429. Det ærede Medlem for Viborg (Svejstrup) smiler. Han mener, det var en lille Nedgang, men det var dog en Nedgang. Og Nedgangen viser sig særlig for de grove Overtrædelser. I 1897 straffedes der 363, i 1900 kun 274 for saadanne Overtrædelser.

Der er altsaa ikke den ringeste saglige Aarsag i den nuværende Tilstand til atter at indføre Legemstraffen. Ikke den mindste. Der kan ikke anføres den fjerneste Statistik til Fordel derfor. Og jeg spørger: Hvorfor giver man sig til paa den Maade at skærpe Straffene for Voldsforbrydelser, men ikke f. Eks. for Eiendomsforbrydelser, der faktisk ere i Tiltagende? Naturligvis fordi man overfor disse ikke kan appellere til den naive eller barbariske Grundfølelse hos Medmenneskene, at det gamle Princip: Lige for lige skal gælde, saaledes som man kan, hvor Talen er om Voldsforbrydelser. Det er noget, der tiltaler visse slette, gamle nedarvede Instinkter i Mennesket; Vold mod Vold, lige